

2

Het was de eerste mooie lentedag en iedereen die niet aan het werk was of andere dringende redenen had om binnen te blijven, bevond zich buiten. Gezinnen, jongelui op skeelers, joggers, stelletjes met picknickmanden, iedereen trok erop uit.

Pal naast een van de drukste stadsparken stond een grauw flatgebouw. Bijna overal stonden ramen en balkondeuren wagenwijd open, waren zonneschermen neergelaten en parasols uitgeklast. Behalve bij een appartement op de derde etage. Daar zat alles potdicht. De ramen waren van verduisteringsgordijnen voorzien, zodat geen zonnestraal kans kreeg naar binnen te glippen. Een stevige beat, melodieus, ritmisch en een tikje opzwepend drong zwak door de ramen.

In de flat poseerde Belinda voor een witte achtergrond. Lampen, ventilatoren en reflectieschermen stonden in een wijde boog om haar heen.

‘Nog een tikkeltje uitdagender en je hoofd iets schuiner, Belinda,’ zei John, terwijl hij langs de camera naar haar keek.

Hoewel hij vriendelijk glimlachte, was hij niet echt tevreden met haar prestaties. Hij was niet iemand die een model afsnauwde als ze niet de poses aannam die hij in zijn hoofd had en hij bleef altijd vriendelijk, maar hij hoopte wel dat ze iets meer van zichzelf zou geven tijdens de fotoshoot.

Als zij slecht presteerde, zou ook hij daar de dupe van worden. In het ergste geval huurde de opdrachtgever hem niet meer in. Maar mocht hij zo wel denken? Kon hij Belinda echt de schuld geven? Nee. Hij was te hard voor het model. Ze voelde zich duidelijk niet goed. Ze was verkouden en niet zo'n beetje ook. Dat was al duidelijk vanaf het moment dat ze de studio binnenstapte.

Het model veranderde van pose. Hand in haar zij, een voet iets naar buiten gedraaid, de andere hand steunend op een lichtjes gebogen bovenbeen. Maar haar gezicht bleef even uitdrukingsloos als ervoor. Een wassenbeeld zag er nog beter uit. Dit was niet goed. Dit waren niet de foto's die John in zijn hoofd had sinds hij vorige week deze opdracht kreeg.

John liet zijn camera ratelen alsof er geen vuiltje aan de lucht was, maar uiteindelijk gaf hij het op en liet het toestel zakken. Misschien zou een pauze het model goed doen. 'Oké, Belinda, we hebben allebei wel wat rust verdiend.' Zijn blik viel op de jongen die net buiten de lichtkring geduldig stond te wachten. John glimlachte naar zijn zoon Ruben en gebaarde dat hij nu wel verder kon komen. De jongen van twaalf stapte op hem af. Hij had een plastic tas bij zich die bijna uitscheurde onder het gewicht van de inhoud.

‘Het lijkt buiten wel een heteluchtoven,’ zei hij puffend. ‘Dus heb ik extra veel frisdrank en water meegenomen. Ik breng het meteen maar naar de keuken, die flessen zijn toch al niet zo koud.’

John knikte. ‘Perfect jongen, je komt mooi op tijd. We zijn wel aan een drankje toe.’

Belinda kreeg een niesbui. Ruben viste een pakje uit de tas en reikte het haar aan. ‘Mijn vader vertelde dat je verkouden was. Dus heb ik zakdoeken voor je meegenomen. O, en ook dropjes en een doosje thee. Die drop is voor na afloop, anders worden je tanden zwart.’

Er brak een glimlach door op haar gezicht en ze gaf de jongen een aai over zijn bol. ‘Wat leuk dat je daaraan denkt. En je bent echt de zoon van een fotograaf, hoor. Niet snoepen tijdens een fotoshoot.’ Ze kreeg weer een niesbui en veegde na afloop wat traanvocht weg uit haar ooghoeken.

Het ontging John volledig. Hij was met zijn gedachten bij de fotoshoot en bestudeerde het scherm van zijn camera. ‘Cath, kun je haar gezicht een tikje matter maken? Ze glimt, ik heb uitgebeten plekken op mijn beelden.’

Catharina, de visagiste, stapte met haar make-upkoffertje de lichtkring binnen. John keek vol bewondering naar haar terwijl hij een voor een de ventilatoren uitschakelde. Op haar kon hij bouwen. In goede en slechte

tijden, ze week nooit van zijn zijde. Bovendien wisten ze meestal precies van elkaar wat ze dachten, zonder er veel woorden aan vuil te maken.

Belinda depte haar ogen nog een keer met een zakdoek. ‘Dat overkomt mij weer,’ snotterende ze. ‘Is het buiten eindelijk mooi weer, ben ik snipverkouden.’

John plaatste de camera terug op het statief, trok de geheugenkaart eruit en liet het kaartje in zijn broekzak glijden. ‘Ik zal thee voor je zetten. Willen jullie ook?’

‘Ja, lekker,’ zei Cath.

‘Ik heb liever een literfles water, ik verga van de dorst,’ zei Belinda.

‘Ook prima.’ John liep naar het keukentje, waar zijn zoon op dat moment de flesjes met frisdrank en water in de koelkast schoof. John vulde het reservoir van de waterkoker. ‘Wil jij ook thee, Ruben?’

Zijn zoon stak een blikje cola in de lucht, terwijl hij het pakje thee alvast naast de waterkoker legde. ‘Met thee doe je mij echt geen plezier, pa. Trouwens, ik ben hier weer weg, het is veel te mooi buiten.’ Hij stak zijn hand op en liep de keuken uit. ‘De zak drop voor de zieke ligt bij haar handtas. Honingdrop, goed voor de keel.’

John mompelde een groet terwijl hij naar het kantoortje liep. Hij nam plaats achter het bureau. Met een toetsaanslag haalde hij zijn laptop uit

slaapstand. Het grote kleurechte scherm ernaast dat hij als fotograaf nodig had om zijn foto's te beoordelen en te bewerken lichtte meteen op. John stak de geheugenkaart in de kaartlezer van de laptop en kopieerde de foto's routinematig naar de interne schijf.

Tijdens het wachten keek hij om zich heen. Hij huurde deze studio vaak. Groot was de ruimte niet, maar de huur was niet overdreven hoog en de studio bevond zich vlakbij zijn huis, dus wat wilde hij nog meer. Hij had weinig reden tot klagen en nog minder geld op zijn rekening om zich een beter alternatief te kunnen veroorloven. Door het raam van het kantoortje zag hij hoe zijn zoon in de studio afscheid nam van Belinda. Het model gaf opnieuw een aai over zijn bol. Nadat Ruben de visagiste gedag had gezegd, verdween hij door de deur naar buiten, de hitte in. Er klonk een piepje: de foto's waren gekopieerd. John trok de geheugenkaart uit de laptop en schoof hem terug in zijn broekzak.

Met een ge oefende blik flitste hij langs de foto's. Er zaten een paar aardige opnamen tussen, maar het was nog lang niet wat hij in zijn hoofd had. Daarnaast waren er nog de glimplekken, die vooral te wijten waren aan zijn camera. John werkte vandaag met een oud model, eentje die bijna vier jaar werkeloos in zijn kast had gelegen. Het was verouderde techniek en er kwamen kwalitatief mindere foto's uit. Maar het was niet anders. Zijn reguliere camera had hij gisteren naar de fotozaak gebracht, nadat zijn

zoon Ruben hem per ongeluk van tafel had gestoten. Het ding deed niets meer. De gedachte om meteen maar een nieuwe camera te kopen had hij laten varen, dat was veel te duur.

De glimplekken op Belinda's wangen waren niet dramatisch. Hij kon ze in Photoshop oppoetsen, maar het was altijd beter om het probleem direct bij de bron aan te pakken. Liever maakte hij na de pauze een nieuwe serie. Hij blikte door het raam naar de dames in de studio en stond in tweestrijd. Belinda zag er echt ziek uit en John voelde zich nu al schuldig dat hij haar wilde vragen om door te werken. Nee, hij kon het echt niet maken om haar nog langer te laten blijven.

Cath kwam binnen met een kop thee, die ze voor zijn neus neerzette.

‘Als je iets begint, moet je het ook afmaken, hè,’ grijnsde ze, terwijl ze naar de thee wees die hij had beloofd te zetten.

John reageerde niet en gebaarde naar het scherm terwijl hij de beste beelden nog eens voorbij liet komen.

‘Wat denk je?’ Hij keek haar van opzij aan en nam een slok thee. Zijn gezicht vertrok. De thee was bloedheet.

‘Ik vind de foto's best oké. Ze springen er niet uit, maar het is een nette serie. De klant zal heus wel tevreden zijn.’

John keek bedenkelijk. ‘Het kan beter. Ik baal er echt van dat mijn camera kapot is. Dit oude ding kan niet goed overweg met grote contrastverschillen.’

‘Ik heb haar wangen bijgewerkt, dus glimmertjes zal je vanaf nu niet meer zien. Hooguit rode ogen, opgezette oogleden en een druipneus.’

‘Dat is het vooral waar ik mee zit. We hebben de studio nog een paar uur, maar gezien Belinda’s toestand...’

‘Ze is snipverkouden,’ vulde Cath aan. ‘Haar voorhoofd gloeit. We moeten haar naar huis sturen.’

‘En wat zei je daarnet? Over dat als je iets begint, je het ook moet afmaken?’

‘Ik weet het maar...’

‘Ach nee, je hebt gelijk. We kappen ermee. Vertel jij het haar? Dan rond ik het hier even af.’ Hij stak zijn hand in een broekzak. ‘Als je toch die kant op gaat, kun je dan meteen de geheugenkaart terugdoen in de camera?’

Cath knikte en liep terug de studio in. John stortte zich weer op zijn opnamen. Morgen moest hij de beelden al aan de klant leveren. Geen dag later. Daar was zijn opdrachtgever duidelijk over geweest. Het betekende

dat John de komende uren heel wat werk in Photoshop te verrichten had.
No cure, no pay, en John zat ernstig om inkomsten verlegen.

Hij zag hoe Cath de geheugenkaart in de camera stak en een fles
mineraalwater aan Belinda gaf. Die klokte het water gulzig naar binnen.

3

Belinda kon wel janken van geluk toen Cath haar vertelde dat de shoot erop zat. Ze kon naar huis, naar bed! Ze trok een pijnlijk gezicht, masseerde haar nek en rolde een paar keer met haar hoofd. Urenlang een palet aan houdingen aannemen kwam op een buitenstaander misschien over als een eenvoudige klus, maar het was keihard werken.

De bloedhete lampen en de luchtstroom van de ventilatoren maakten het er ook niet prettiger op. Ze liet haar tong langs haar lippen gaan, die droog en gebarsten aanvoelden. De vlammen sloegen haar uit en haar hoofd voelde aan als een overrijpe meloen. Haar keel leek op een uitgedroogde akker en ze had een barstende hoofdpijn. Ze wist dat ze koorts had, zelfs zonder te temperaturen.

Ze klokte het flesje water naar binnen, maar het kon haar dorst niet lessen. Cath gebaarde dat ze naar de wc ging. Wat een aardige meid was dat toch en wat een geluk dat John en zij zoveel begrip hadden voor haar toestand. Zelf had ze niet durven voorstellen om ermee te stoppen. Het was een kleine wereld en als ze zich er bij deze opdracht te gemakkelijk vanaf maakte, kon ze in de toekomst makkelijk opdrachten mislopen. Ze werd redelijk geboekt de laatste tijd, maar veel geld leverde het nog niet op. Later, als ze bekend en veelgevraagd was, dan kon ze eisen stellen, maar nu nog niet. Nog lang niet.

In gedachten zag ze zich als veelgevraagd model op een parelwit strand naast de vloedlijn staan. Palmbladeren wuifden in een zachte, verkoelende zeebries. Achter haar strekte de oceaan zich uit tot in het oneindige, een intens blauw met hier en daar een witte schuimkraag. Een groepje inlanders peddelde voorbij in een uitgeholde boomstam. Het was warm, iets te warm naar haar smaak en er was geen wolkje te bekennen. Met haar voeten woelde ze in het door de zon verwarmde zand. De fotograaf - een knappe jonge vent met een innemende glimlach - richtte zijn camera op haar en gaf een teken. Soepel en geroutineerd nam ze een reeks gewaagde posen aan, die de fotograaf feilloos vastlegde. Ze werd overgoten met complimenten.

Terwijl Belinda haar denkbeeldige fotoshoot deed en genoot van alle belangstelling, gebeurde er in de studio iets vreemds. Hoewel er behalve de dagdromende Belinda niemand meer aanwezig was, kwam de camera plotseling tot leven. Een menu verscheen en een voor een rolden er opties over het scherm, tot "*Verwijderen. Weet u dit zeker?*" rood oplichtte. Direct daarna gevolgd door: "*Alle beelden verwijderd.*" Daarna werd het scherm zwart en schakelde de camera zichzelf uit.

Ondertussen genoot Belinda van alle aandacht die ze in haar dagdroom van een alsmaar groeiende groep omstanders kreeg. Iedereen keek bewonderend en ook een beetje jaloers naar haar. Tot plotseling het

gezicht van de fotograaf verstrakte en hij de camera liet zakken. Alle omstanders deinsden geschrokken achteruit, waarna ze het op een lopen zetten. Verward en ook een beetje bang keek Belinda over haar schouder naar de oceaan, want daar moest haast wel iets te zien zijn. De inlanders in de kano hadden het ook gemerkt, want ze peddelden weg alsof hun leven ervan afhing. Ze waren duidelijk ergens voor op de vlucht. Maar waarvoor? Er was helemaal niets te zien.

Ze schrok toen er iets langs haar voeten streek en keek verrast omlaag. Het was de vloedlijn. Die had zich razendsnel landinwaarts verplaatst. Ze stond tot aan haar enkels in een laagje water, dat als klauwen aan haar voeten trok. Ze probeerde weg te lopen, maar het water was krachtiger en hield haar in zijn greep. Ze kon geen stap verzetten. Eerst was ze niet echt bezorgd, het was immers maar water, maar naarmate haar pogingen om zich los te rukken mislukten, begon de wanhoop toe te slaan. Ze kreeg het doodsbenauwd. Het water was ondertussen tot haar knieën gestegen.

Belinda verzette zich hevig, de doodsangst maakte ongekende krachten in haar los, maar er was nog steeds geen beweging in haar benen te krijgen. Het water steeg nog verder, stond nu tot aan haar middel. Ze spande elke spier aan, met als enige resultaat dat ze haar evenwicht verloor en met een plons kopje onder ging. In een reflex sloot ze haar mond. Ze sloeg wild met haar armen om boven te komen, maar nog steeds bleven

haar voeten in de modderige bodem steken. Wat ze ook probeerde, ze kwam geen centimeter vooruit.

Boven haar hoofd zag ze de rimpeling van het wateroppervlak, nu ver buiten haar bereik. Er was ook een schaduw te zien. Donker en langgerekt. Het silhouet van een mens, uitgerekt tot monsterlijke proporties. Ze hoopte dat het iemand was die haar kwam redden. Maar ze voelde aan dat dit niet zo was. Er ging een ongekende dreiging uit van de schim, die langzaam dichterbij kwam en tussen haar en het zonlicht schoof, zodat duisternis en een ijzige kilte haar omsloten. Ze huiverde. Het was alsof ze in een vrieskist lag en iemand het deksel dichtklapte.

Ze wilde om hulp schreeuwen en stootte een bel kostbare lucht uit. Haar ademnood verhevigde zich. Haar longen stonden op barsten. Haar borstkas stond in brand. Belinda bevond zich diep onder water, maar toch reikte de schim naar haar. Ze wilde zich aan de uitgestoken hand vastklampen, maar een oerangst weerhield haar ervan. Dit was geen redder. Dit was haar ergste vijand. Dat wist ze, dat voelde ze. De schim was hier niet om haar te helpen, maar om haar te doden.

Dit was het. Hier zou het voor haar eindigen. Ze wilde de strijd opgeven. Haar spieren ontspanden zich. Ze stootte het laatste restje lucht uit. Tranen brandden in haar ooghoeken. Haar dromen spatten uiteen. Een intens

gevoel van teleurstelling maakte zich van haar meester. Pas toen drong tot haar door dat ze dagdroomde. Ze was hier helemaal niet!

Er klonk een geluid alsof er iets kapot viel. Glas, scherven die in het rond vlogen. Met een schok schoot Belinda terug naar de realiteit en ze opende haar ogen. Een beetje draaierig en rillerig nog, merkte ze dat ze op de koude stenenvloer van de studio zat. Op haar billen, het ene been gestrekt en het andere onder haar gevouwen. Ze voelde zich vreemd en suffig en in al haar spieren vlamde de pijn op. Ze was verhit en tegelijkertijd koud tot op het bot. Belinda keek op in het licht van de felle studiolampen en knipperde met haar ogen. De studio, ja, nu wist ze het weer. De fotoshoot met John.

Zie je wel, schoot het door haar heen. Ik ben ziek en moet zo vlug mogelijk naar huis. Snel krabbelde ze overeind. Een hak kraste over de vloer. Achter haar lag een stoel plat op de grond. Als een dronkenlap was ze ervan afgetuimeld. Ze schaamde zich diep. Door het raam zag ze John in het kantoortje zitten, maar die tuurde gelukkig krampachtig naar een beeldscherm en leek niets gemerkt te hebben. Wat moest hij anders wel niet van haar denken. Ze wankelde op haar benen toen flarden van de dagdroom terugkeerden en hield een hand tegen haar voorhoofd. Belinda voelde zich vreemd. Zo had ze zich nog nooit gevoeld. En ze meende ook

iets te horen. Het geluid van stromend water. Het klonk erg dichtbij. Met een angstig voor gevoel keek ze omlaag.

Eerst zag ze alleen de scherven liggen. Er zat bloed op en nu pas merkte ze de schrijnende pijn bij haar enkels en polsen op. Het flesje water moest uit haar vingers zijn geglipt, waarna ze met stoel en al tegen de vlakke was geklapt, middenin de scherven. Er zaten schrammen en een paar sneetjes bij haar polsen, maar iets anders was urgenter: de vloer stond grotendeels blank.

Een waaier van water liep vanaf de muur bij de keuken tot aan de stellages met lampen en ventilatoren. Terwijl ze toekeek vloeide het water rondom de poten van het statief van de camera. Zelf stond ze nog op het droge, maar het water kroop zichtbaar snel haar kant op. Een voor een verdwenen de scherven onder water, bloedspetters vloeiden uit en kleurden het water lichtrood, tot de vlekken in het niets oplosten. Ze wilde schreeuwen, maar haar keel was droog, ruw en er kwam geen geluid uit. Pas op het moment dat het koele water over haar voeten stroomde, viel haar oog op de stopcontacten op de vloer.

Er stond nogal wat apparatuur in de studio en daarom lag er een extra lange contactdoos op de vloer, waaruit een wirwar aan snoeren ontsprong. Nog maar een paar centimeters, dan kwam ook dat onder water te staan, met als gevolg dat de vloer en alles wat zich daar bevond onder stroom

kwam te staan. Belinda stond er middenin. Ze moest hier zo snel mogelijk weg.

Maar net als in haar dagdroom, leken haar voeten ook nu aan de vloer te zijn vastgeklonken. Ze kon haar lichaam bewegen, maar niet haar voeten en ze kon niets anders doen dan naar het voortkruipende water staren. Met moeite rukte ze haar blik los en met verkrampde mond staarde ze naar John, die stoïcijns achter zijn laptop zat. Ze hief haar armen en wuifde voorzichtig naar John, zonder het rimpelloze water te verstoren.

Juist op dat moment keek hij op, dromerig, gedachteloos, of misschien omdat hij toch een beweging had opgemerkt. Zijn gezicht verstrakte en hij sprong op. Het grote scherm naast zijn laptop tuimelde achterover en kwam met een doffe klap plat op het bureaublad terecht. John stoof naar de deur en rukte hem open. Abrupt stond hij stil, een fractie van een seconde voordat hij over de drempel het water in was geplonsd. Besluiteloos bleef hij staan en keek haar wanhopig aan. Wat kon hij doen?

Een ijzige gil klonk. Het kwam achter Belinda vandaan. Ze keek over haar schouder en zag Catharina, die met een lijkleek gezicht in de deuropening van de wc-ruimte stond. Haar handen als klauwen om de deurpost geklemd. Hun blikken ontmoetten elkaar.

‘Ik kan niet weg,’ hakte het model. ‘Mijn voeten. Ze zitten vast. Net als daarnet op het strand. Ik ben bang, Cath. Zo bang dat hij me komt halen.’ Ze rilde over haar hele lijf.

Cath keek haar wanhopig aan. ‘Ik kom heel voorzichtig naar je toe.’ Ze wilde in beweging komen, maar de afwerende handen van het model weerhielden haar.

Belinda voelde haar hart samentrekken. Ze wist dat er iets ergs ging gebeuren, dat het noodlot over haar zou neerdalen. Toch probeerde ze rust uit te stralen. ‘Breng jezelf niet in gevaar, Cath. Ik zal dit zelf moeten oplossen.’ Maar het was al te laat. Het water had de contactdoos bereikt. Terwijl het water erin liep, kwam er iets anders uit tevoorschijn. Het was het silhouet! Met haar hart verkramp door angst keek Belinda hoe de schim zich losmaakte uit het wateroppervlak en haar kant op kwam zweven. Op het moment dat de gedaante zich op haar stortte, sloot ze haar ogen.

Een veelkleurige bloem van vuur spoot omhoog uit de contactdoos en er klonk een luide knal. Lampen vielen uit. Geknetter sneed door de lucht. Vonken en vuurballen schoten alle kanten op en doofden onder luid gesis zodra ze het water raakten. Belinda gilte, haar ogen groot van ontzetting, starend in het oneindige. Een dikke rookwolk vulde de ruimte. De stank van gesmolten plastic en brandend rubber was niet te harden. Opnieuw

was er geknetter te horen en schoten er vonken omhoog. Heel even werd de studio in een zwak, blauw licht gezet. Daarna werd het donker. Stil en donker.